

[Birkholm]

modstrid med dobbeltbeslutningen. Hvis det er i strid med dobbeltbeslutningen, så er det indiskutabelt, at allerede ordlyden af dagsordenen af 26. maj er i strid med dobbeltbeslutningen.

For mindre end 2 timer siden, under den forrige forespørgselsdebat, har folketinget vedtaget en dagsorden, der er langt mere vidtgående end dagsordenen af 26. maj. Regeringen kan ikke efter at have argumenteret for, at det rumænske forslag strider mod dobbeltbeslutningen, hævde, at den beslutning, som folketinget just har truffet, er i overensstemmelse med dagsordenen af 26. maj. Jeg går ud fra, at regeringen anerkender, at den, så længe den ikke har draget andre konsekvenser, nu må handle som regering på vegne af et folketing, der har taget afstand fra dobbeltbeslutningen.

Jeg skal forbigå den detalje, at udenrigsministeren i sin argumentation imod det sovjetiske forslag nævner, at det sovjetiske forslag ikke kræver verifikation. Udenrigsministeren ved udmærket godt, at han har givet sine embedsmænd instruks om at stemme for det indiske forslag, der heller ikke kræver verifikation, mens det svensk-mexikanske forslag, som udenrigsministeren ikke kunne støtte, i høj grad peger på nødvendige verifikationsforanstaltninger.

Det statsretlige aspekt af udenrigsministerens og regeringens adfærd fortjener en grundigere overvejelse. Til dagbladet Information har udenrigsministeren den 26. november fremsat nogle overordentlig interessante udtalelser, og det drejer sig her vel at mærke om udtalelser, som ingen drager i tvivl. Udenrigsministeren siger nemlig:

»Regeringen har statsretten på sin side, når den nu omsider har sat hælene i og undladt at følge de fuldstændig ansvarsløse råd, regeringen har fået vedrørende resolutionsafstemningerne i FN.«

Det fremgår oven i købet, at det er udenrigsministeren selv, der ringede Information op for at fremsætte disse udtalelser.

Hvad mener udenrigsministeren egentlig med, at regeringen har statsretten på sin side? Det er da en interessant udtalelse. Meningen kan kun være, at regeringen med grundloven i hånden har ret til at trodse folketingsflertallet. Det kan også være rigtigt nok for så vidt angår § 19 om udenrigsanliggender. Den paragraf har regeringen kun

overtrådt på det punkt, at rådslagningen i det udenrigspolitiske nævn ikke blev gennemført før FN-afstemningerne. Men regeringen hævder sin grundlovsfæstede ret til at trodse folketingsflertallet.

Spørgsmålet er så, hvad det betyder for parlamentarismens substans, hvis ikke den siddende regering er forpligtet til at handle i overensstemmelse med folketinget. Så er folketingets forhandlinger jo både overflødige og meningsløse. Så er parlamentet jo reelt sat ud af spillet, men det er selvfølgelig også, hvad udenrigsministeren mere og mere klart siger at han ønsker.

Steffensen (KrF):

Dagsordensforslaget af 26. maj i år er regeringen forpligtet på, og udenrigsministeren har redegjort for, at netop denne kendsgerning var afgørende for regeringens stemmeafgivning i FN. Har nu dette folketing en anden opfattelse, må man jo tage det til efterretning, men det ændrer ikke noget som helst reelt. Derfor er denne debat efter kristeligt folkepartis opfattelse inderlig overflødig.

Gade (SF):

Det, der kalder mig herop, er nogle udtalelser fra hr. Arne Christiansen om, at disse diskussioner skulle udhule befolkningens interesse for og tillid til FN, og også nogle bemærkninger fra hr. Arentoft.

Jeg er uenig med hr. Arne Christiansen. Jeg kan på den anden side godt se, at der nok er noget om, at befolkningens interesse for og måske også tillid til FN er blevet udhulet. Men hvem har egentlig ansvaret for det? Hvorfor er interessen i Danmark så lille? Hvorfor er det først nu, vi får en diskussion om det lod, som Danmark lægger i vægtskålen i verdenssamfundet? Hvorfor egentlig det, hr. Arne Christiansen?

Som jeg ser det, er det, fordi de borgerlige partier her i tinget og længere tilbage også socialdemokratiet var enige i NATO-politikken og ikke ønskede en debat om disse ting. Man lagde en fastlåst kurs, som embedsmændene smukt førte videre. Det er også det indtryk, jeg selv fik ved at være delegeret her i første halvdel af FN's generalforsamling. Embedsmændene fører smukt den tradition videre, som ikke er at læse i resolutionernes tekst, nemlig ikke at tage stilling til indhol-